

SÀI GÒN

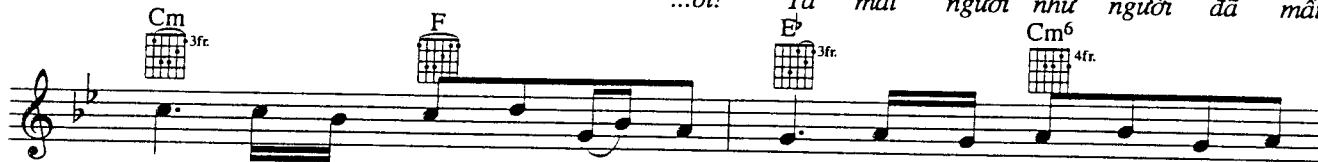
NIỀM NHỚ KHÔNG TÊN

Nguyễn Đình Toàn

SlowRock

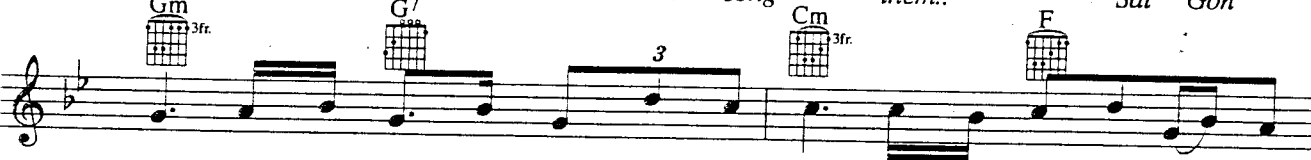
Sài Gòn ơi! Ta mất người như người đã mất
 ...ơi! Ta mất người như người đã mất

tên, như dòng sông nước cuộn quanh nguồn, như người đi cách mặt xa
 tên, mất từng con phố đổi tên đường, khi hẹn nhau ta lạc lối

lòng, ta như thăm em có nhớ không? Sài Gòn
 tìm, ôi! Tình buồn như đã sống thêm.. Sài Gòn

ơi! Đâu những ngày khi thành phố xôn xao, trong niềm vui tiếng hỏi câu
 ơi! Tôi mất người như người đã mất tôi, như trường xưa mất tuổi thiên

chào, sáng đời tươi thắm vạn sắc màu. Nay còn gì đâu! Ai ra
 thân, hy vọng xa hay mộng ước gần. Nay còn gì đâu! Ai ra

đi nhớ hàng me già. Thu công viên hoa vàng tượng
 đi nhớ hoài câu thề. Nơi quê hương muôn người chờ

đá. Thôi hết rồi mộng ước xa xôi theo giòng đời
 ngóng. Ta tiếc thời âu yếm xa xưa thôi giờ còn

trời. Sài Gòn ơi! Đâu những ngày mưa mùa khoác áo
 đầu. Sài Gòn ơi! Ta mất người như người đã mất

đi, tay cầm tay nói nhỏ câu gì, đâu bụi hoa quán nhạc đêm
 tên, như hàng cây lá đổ trong tim, mặt trời soi dáng nhỏ dịu

về, đâu rộn ràng giọng hát Thái Thanh. Sài Gòn
 hiện đang ngâm ngợi trên môi lắng im.. Sài Gòn

ơi! Thôi hết rồi những ngày tháng bên nhau, đâu Phạm Duy với tình ca
 ơi! Ta mất người như người đã mất tên, như một bìa đá lạnh hương

sâu, mắt lệ rơi khóc thướt ban đầu. Còn gì đâu? Sài Gòn...
 nguyên, như trời sâu đã bỏ đất liền. Còn gì đâu?